

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačajo 1-krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krona, za četrt leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Kam plovemo?

Tisoč in tisočkrat so že povdarjali ne-le slovanski, nego tudi odlični tuji, francoski; angleški in celo — nemški politiki, da je med velikimi napakami avstrijske politike največja ta, da sistematično povsod preganja in zatira slovanski življenj, dočim se nikoli ne more dovolj žrtvovati za Nemce. In res lahko vsak človek s količkaj normalno pametjo izprevidi, kam mora prijadrti v doglednem času nesrečna naša država, če pojde tako naprej. Germanizovana mora pasti kot zrel sad sama od sebe mami Germaniji v naročje. A naša vlada le politizuje naprej po tisti stari: „oh, le naprej“. Vse mora iti po starem tiru in če kolesa se tako škripljejo. Centralizacija-grmanizacija na vseh koncih in krajih, to je bila parola avstrijske politike že od nekdaj in ta „oof“ mora ostati, ako še tako zdravi pomisleki govorijo zoper njega. Če kak zakotni, svetlobe se boječi nemški listič vrže besedo panslavizem na svoje smetišče, naše državniške kar prime krč in se samega strahu ne morejo zavedeti; če se pa dannadan posvetujejo velikonemški listi, kako bi se dal hitreje sezidati tisti zloglasni most do Adrije in ako celo polfcijozni listi kakor graška „Tagespost“ naravnost zahtevajo, naj Avstrija stopi z Velikonemčijo v tako zvezo, kakršna obstoja med nemškimi zveznimi državami, o tedaj pa naši modri državniški še prsta ne ganejo. Celemu svetu je že znano, da nima Rusija prav nobenega smotra v zahodni Evropi, ker ve, da tu ni njena prihodnost, nego v vzhodni Aziji, samo naš vnani minister vpira še vedno strahopetno svoje oči tja proti vzhodni Galiciji in misli še vedno, da ga bode zdajpazdaj zagrabil ruski medved s svojimi šapami. A če bi tudi vpoštevali popolnoma nemožni slučaj, da bi si Rusija pozelela Avstrije, ne imelo bi ojačenje avstrijskih

Slovanov nobenih zlih posledic. Kajti nam bi se nikdar ne posrečilo, tudi če bi se tako hoteli, poslovaniti naše nemške sosedje, ki so se kot železen kol vzgodbili med severne in južne Slované. Nemški narod je že tako kulturni in zaveden, da bi niti trohice svoje prava, torej ne umetne posesti, in to celo ob popolni enakopravnosti, ne izgubil v korist slovanskega življa. Osem milijonov Nemcev bi torej le ostalo neoslabljenih v Avstriji, ki bi preprečili, da bi se vsa slovanska plamena tesno ne združila v narodnem oziru. O ustanovitvi kake slovanske države na mestu sedanje Avstrije ali o združitvi poslednje z Rusijo more fantazovati samo popolen norec. — Sicer pa že sama zgodovina kaže, kje naj išče Avstrija svoje prijatelje in kje svoje — neprijatelje. Morebiti se vendar posreči danes ali jutri kakemu historiku odkriti golo bridko resnico o grozni katastrofi leta 1866. na Češkem, ne da bi se mu bilo bati zaplenjenja od državnega pravdnika. Izvedel bode potem marsikdo, ki sme danes samo slutiti, da niso bile krive poraza samo nove pruske puške, kakor hite Nemci takó naglaševati. In kak razloček med nemško zavednostjo leta 1866 in — danes! Izborni jo je torej pogodil neki slavni francoski državnik, ki je čuvši, da se je sklenila nemško-laško-avstrijska zveza, vzklil: „Najboljše znamenje, da si Avstrija več ne upa boja z Nemčijo!“

Že vsakdanja in zgodovinska skušnja bi torej lahko svarila vodilne kroge naše države, da je že skrajni čas, da pride naša politika vsaj polagoma v drug tir. A razmere se prej še slabšajo nego boljajo. Posebno nam Slovencem se zdi včasih, kakor da bi se bila vlada z Nemci vred kar zarotila zoper nas. Kaj nam pomagajo vse nečloveške žrtve junaških naših očetov in pradedov za vero, dom in cesarja; kaj nam pomagajo vse naše več kot skromne želje in kaj

nam koristi vsa naša včasih kar pasja ponižnost in servilnost. Godi se nam še slabše kot enako neumnim Tirolcem. Letem vsaj povsod njih jezik spoštujejo, dočim nam v narodnem oziru niti najenostavnejših pravic nočejo dati. Vsak najnižji nemški pisec sme že nekaznovan zasramovati naš materni jezik. Če po nemških(?) mestih pobijajo Slované kot živino in opljuvajo narodne dame, imenujejo polfcijozni listi te lopovščine: „Züchtigung der Windischen“; oficijozni listi pa se na vse kriplje prizadevajo zvaliti vso krivdo na Slované. Ako pa se Slovan v svojem gnjevu, razburjen vsled večnega tontonskega zbadanja in zasmeševanja spozabi in samo zažuga s pestjo Nemcu, pa oficijozni in neoficijozni listi kar ne morejo popisati z dovolj živimi bojami slovanskega divjstva in neolikosti. Srd je moral pograbit poštenega človeka, ki je imel toliko moralčne moči, da je prebral vsa vnebovpijoča, lažljivo-nesramno pretirana poročila nemški listov o zadnjih ljubljanskih izgredivih. Nemcev ni bilo sram trditi vprico neznatnih demonstracij, kakršne se v velikem mestu desetkrat na teden dogajajo, da je bilo nemško imetje in življenje v nevarnosti.

Nepopisno je res, s kako strupenim sovraštvom nas obsoja ves nemški element v Avstriji, kar ga leze in gre. Meščanski, uradniški vojaški krogi kar tekmujejo med seboj, kdo se bode bolj drgnil ob „manjvredne“ nas Slovence. A dočim nam je pri prvih dveh krogih to sovraštvo vsaj nekoliko pmljivo in sicer iz varokov, ki smo jih na tem mestu že dostikrat navajali, ne razumemo pa nikakor, oziroma nočemo razumeti, zakaj vsaj vojaški krogi ne morejo zatreti narodne antipatije do nenemških narodnosti. Vemo sicer, da je nemški jezik nekaki „nolli me tangere“ vojaške uprave, a tega se dotikati nam tudi na misel ne pride. Odločno pa protestiramo proti temu, da bi se poskusilo

LISTEK.

Morje.

Ruski spisal Vladimir Korolenko.

I.

Solnce je zahajalo in veter je vstajal.

Ves zapad je bil škrlatne barve in čimdalje bolj je žarelo obzorje, tem hladnejša in neprodinnejša se je zdela gledalcu morská modrina. Vodé so igrále, morje se je valovilo in tuintam so se šumno dvigali beli grebeni; zdelo se je, da vstaja nekaj iz oceanovih globin.

V širokih pasovih so hiteli oblaki črez nebo, kakor bi hoteli pomnožiti žar solnčnega zaboda. In od vzhoda so se bližale črne sence noči in se vlegale nad morje ter se rajdno z vetrom bližale plamenečemu zapadu, kakor ustju orjaške peči. V daljavi se je zibalo belo jadro, kakor krilo plabe ptice. Zakasnel ribič je bežal pred bližajočo se nevihto, obračaje svoj čoln proti obrežju vojnega pristanišča.

Nevihta ni bila več daleč. . . Domači breg se je komaj videl; morje je dvigalo valove in globoka tema je ležala nad njim. . . Ribič je krmil proti trdnjavi, ki se je videla od morske strani.

Valovi bijejo ob kamenito obrežje; bela pena objema strmo obal, vode se igrajo, dvigajo se višje in višje, padajo in šumé.

Kakor nasprotnik stoji trdnjava in gleda mračno na igro valov.

Nebo postaja temnejše, noč se bliža. Od tam, kjer se dvigajo iz morja sikajoče vrste belih glav, pod plaščem mraku, prihaja silni vihar s črno močjo. . .

V nekem oknu trdnjave se je zasvetil rdeč plamenček in kmalu je izginil otok s trdnjavo v tmini za gibajočimi se valovi. . .

Le rdeč plamenček je ostal gori nad sikajočo, šumečo ravnino — mala, žalostna iskrice nad šumečim, brezdanjim brezdomom.

„Stoj! . . . Kdo gre?“

Straža zakliče z nasipa proti čolnu in vojak, stopivši iz teme, pomeri s puško nanj. A morje je strašnejše nego človek. Ribič ne more izpustiti jadra in krmila in glasnejše nego njegov glas, je bučanje valov. Previdno počaka čoln, da mine naval voda; umakne se nazaj, strese se in v trenutku pade jadro na čolnovó dno in ladjica šine v malo pristanišče.

„Kdo gre!“ vpraša vojak še enkrat in pogleda sočutno na gibčni čolnič, ki se sibiže na mirni vodi v zalivu.

„Bratec . . . glej kako divja . . . odpril . . .“

„Počakaj, takoj! Le častnika naj pohičem!“

Nove postave se prikažejo na nasipu. Komaj se slišijo človeški glasovi ob hrumu morja in viharja; kmalu se vrata odpro in ribič atopi v trdnjavo. Tam v vojaški sobici bo našel mir in toploto v tej viharni noči.

II.

Zazdelo se je za hip, kakor bi ugasnila luč v stolpovem oknu. Moška glava se je naslonila na železno mrežo. Ven, na morje je pogledal jetnik — in urno je odskočil od okna. Morje je bučalo in doli ob obrežju se je zibal čoln nad valovi. Misli je, da je le prevara, bajna moč ponočne teme, ki mu je pričarala to slike pred oči. Hodil je po svoji kletki semintja in napogva senca se je zibala na železnih drogih v oknu. In zopet je stopil tja in gledal s lačnimi očmi doli. Zibajoči čoln je vabil in razumiral jetnika. Odhitel je zopet v drugi kot, počenil in gledal divje v okno.

Poteklo je nekoliko minut.

Naslednjič se je dvignil jetnik in stopil k steni. Vzel je kamen in nje in potegnil in skrivno zhrumbe malo pilo. Stopil je k vratom, priklonil uho na ključalnico in poslušal. Vse je bilo tiho. Potem je stopil k omarici. Za dvajset, ob razsvet-

vpeljati nemški armadni jezik tudi v zasebno življenje nenemških častnikov. Govore ljudje itak mnogo, da je že temu tako. Odločno tudi protestiramo, da bi častnikom prepovedovali vdeleževati se najnedolžnejših slovenskih zabav iz veselja, kakor je bila Prešernova v Ljubljani. Ni je skoraj slavnosti slovenske, tudi takozvane politične, da bi se ne poslala kaka izjava udanosti presvetlemu cesarju na Dunaj. V Nemcih se to k večjemu na kaki veteranski zgodi. In vendar se zgodi čudo. Kar bi človek smatral, da je nemogoče, postane mogoče. Dočim se častnikom celo zapoveduje, da postanejo udje kazir, ki so gnezda najhujše nemške irredente in dočim smejo svobodno pohajati veselice, kjer vise vsenemške zastave in se trga cesarska z droga, prepove se jim, udeležiti se tako eminentno kulturne, nepolitične slavnosti, kot je bila zadnjič Prešernova v Ljubljani. Naše gospe državne poslance prosimo, da se prihodnjič malo bolj zavzamejo za take, četudi na videz malenkostne stvari. Koliko protiinterpelacij bi lahko v državnem zboru povodim ljubljanskih demonstracij z nemškimi vred vložili! Posnemajte v tem oziru naše brate Čehi! Zakaj niso postavimo zahtevali od domobranskega ministra, naj opraviči postopanje vojaškega oblastva v Ljubljani, da ni prepovedalo častnikom udeležbe turnarske nemške slavnosti v kazinskem vrtu, kjer so visele veleizdajske nemške zastave? Minister bi moral razložiti, zakaj se vedejo vojaške oblasti napram tem zastavam v mešanih krajih drugače nego v nemeških. Pojasniti bi moral, zakaj se častniku v Gradcu ne spodobi udeležiti se slavnosti v prostoru, kjer vise črno-rdeče rumene zastave, zakaj pa se pohajanje takih prostorov prav lahko strinja z ugledom častnika, ki služi v ljubljanski garnizaciji. Vsakemu je še dobro v spominu, da je korni poveljnik v Gradcu že opetovano prepovedal častnikom udeležiti se te ali one nemške zabave in sicer edino radi omenjenih zastav. Tako prepoved smo doživeli postavimo lansko leto povodom vse nemške pevske slavnosti v Gradcu.

Nikakor nismo tako naivni, da bi verovali pri nas v Avstriji še v — slučaje. Tu tiči gotov namen, kakor gotovo ni gol slučaj, da po nemških mestih garnizuje večinoma slovanski vojak, dočim se v slovenske kraje predstavljajo nemški trdoglavci, ki se v treh letih k večjemu kleti navadijo v tujem jeziku. Kajti kakor pri nas, postopa se n. pr. tudi na Češkem. Kjer žive Čehi v večini, tam je dovoljena častnikom svobodna zabava pod vsenemškimi trobojnicami. V nemških mestih pa postanejo le-té častnikom kar naenkrat smrtonovarne. V praški „Politiki“ z dne 7. julija t. l. citamo doslovno nastopno notico: „Častništvo in „šulferajn“. Budjevice 6. julija. Včerajšnja slavnost tukajšnje podružnice nemškega „šulferajna“ je bila na povelje vojaškega oblastva od častnikov bojkotirana, ker je bil slavnostni

prostor okrašen s črno-rdeče-rumenimi zastavami.“

Nadaljnega komentara pač ni treba, ker bi mogel edino škodovati namenu našega premišljevanja. Sprevideli smo, v kako lukno hočejo na vsak način zaslepljeni krmarji pripeljati nesrečno našo državo. Kar se nas Slovanov tiče, mi pač rok ne bomo dali navskriž, ker obstanek Avstrije je obenem tudi naš obstanek. Roke si pa že danes umijemo v nedolžnosti, če pride Avstrija kedaj vzlic našemu odporu do druge — temeljito izboljšane in predelane izdaje Kraljevega Gradca.

Agrarna vprašanja.

Piše dr. A. B.

I. Kmetijsko-stanovske zadrage.

(Dalje.)

Najvažnejši in za čitatelje gotovo najpomembnejši je pa paragraf 11 v delokrogu teh stanovskih zadrug. V splošnem je namen take organizacije izboljšanje pravnih in materijalnih kmetijskih razmer, medsebojni pouk in podpora članov, povzdig stanovskega čuta iz zastopstva stanovskih interesov sploh.

Posebej pa bi se naj stanovske zadrage pečale s posredovanjem nakupa poljedelskih potrebščin n. pr. orodja, strojev itd., s posredovanjem nakupa in prodaje semen in domačih pridelkov, s posredovanjem in nadzorovanjem pri ustanovitvi pridobitnih in gospodarskih zadrug; stanovske zadrage bi naj pospeševale ustanovitve ali združenje kreditnih in posojilnih zadrug in društev in bi naj posredovale pri najemu posojil pri deželnih bankah in večjih posojilnicah, one bi naj informirale zadrage in prodajalce same o borznih cenah žit in pridelkov sploh in bi naj pomagale pri ureditvi zavarovanja proti starosti, boleznim in neizgodam, nasvetovale bi naj postavodajnim krogom nove postave in priporočale izboljšanje že obstoječih zakonov; poročale bi o rasti in stanju poljskih pridelkov, o stanju kmetijstva v posameznih okrajih in prosile za pomoč pri ujmah in požarih; posredovale bi naj, da se seje kakovosti zemlje primerno seme in bi naj bile v vedni zvezi s preskuševališči. Skrbela bi naj za zastopstvo kmeta in pripomagale s svetom in posredovanjem pri prizadetih oblastvih, pri arondiranju posestev in izboljšanju zemlje z drenažami, vodenjem itd. Te naloge so gotovo take, da ako bi se izpolnile, sme kmet pričakovati od teh zadrug precejšnje pomoči in izboljšanja svojega slabega položaja.

Iz tega naštevanja je pa tudi razvidno, da se morajo zadrage, o katerih govorimo, strogo ločiti od pridobitnih zadrug, kakor so to mlekarke in sirarske, govedorejske, konzumne in še mnoge druge zadrage. Stanovske zadrage nimajo namena, kmetu z nakupovanjem in prodajo pridelkov in potrebščin neposredno pomagati, ampak one posredujejo pri ustanovitvi to-

zadevnih zadrug ali pa pri zvezi med kmetovalcem in trgovcem itd. In ako le izpolnijo deloma in nekaj naštetih zadač, se bo trud ustanovitve take stanovske organizacije izplačal.

Ostale določbe tega zakona o stanovski organizaciji poljedelcev se od določb drugih društvenih zakonov ne razločujejo mnogo. Važno je še, da bodo za zadrage potrebe prispevali vsi poljedelci potom doklad na zemljiščni davek, kakor je to že pri občinskih dokladah upeljano, in da se bo ta organizacija nadzorovala po deželni zadrugi, zadnja pa po deželnem odboru. Omenim še določbe glede prekretenja že obstoječih zadrug v stanovske zadrage in sem s tem mislim najvažnejše točke tega zakona obdelati. II. Slovenska stanovska zadruga organizacija poljedelcev.

Stanovsko zadruga organizacija bi bila za Slovence v obmejnih pokrajinah v dveh pogledih zelo velike važnosti — namreč iz gospodarskih in narodnostnih ozirih.

Kakor sem že v prejšnjem članku omenil, nima naše poljedelstvo ne potrebne zastopstva ne potrebne opore. Med tem ko imajo vse druge dežele z narodno-enotnim prebivalstvom jako dobro delujoče kmetijske družbe, ki se z veliko vnebo potegujejo za izboljšanje kmetijskih razmer, pri nas na Štajarskem kakor na Koroškem, Goriškem in Istri primanjkuje organizacije, ki bi se zavzela za slovenskega kmeta in njegove potrebe. Na Štajarskem n. pr. skrbi deželni odbor skoraj edino le za srednje in gornje Štajarsko, zida le za ta dele strokovne šole, ureja za nemškega poljedelca vzorne kmetije, po katerih se najbolj kaže blagodejni vpliv na neizobraženega in neukega kmeta, ker v njih vidi, kaj se vse lahko stori s sredstvi, katere ima on sam na razpolago; — za slovenskega kmeta ne skrbi ne dežela in ne o. kr. kmetijska družba. Pač pa vlečejo iz njega zadnje krajcarje za davek, deželne doklade itd., a da bi porabili ta slovenski težko prisluženi denar za potrebe in v blagor našega poljedelca, kar bi bilo edino prav in naravno, to se ne zgodi. Ti — slovenski kmeti gospodari kakor hočeš, — in četudi propadeš, nič ne de; — plačati davke in svoje obveznosti pa moraš! Najbrž ravnaio naši sodežalanci tako iz vzroka, katerega je povedal indirektno eden od njihovih spoštovanih voditeljev, da se namreč pri naravni nadarjenosti Slovence tega ne sme podpirati s šolami in drugimi dobrodelnimi zavodi, ker bi se inace prehitro osamosvojili in otreli nemškega vpliva in gospodarstva.

Od naših nemških sodežalancv tudi v bodoče ni pričakovati da bi kaj storili za naše slovenske kraje. Koroškemu, goriškemu itd. Slovencu ni misliti na podporo s strani Nemcev oziroma Italijanov. Ti nam nasprotni narodi pre dobro vedo, da z gospodarskim okrepitjem njihov vpliv pada in da izgube vodstvo, s tem pa tudi možnost, se na stroške našega naroda

tako burnih dnevih je bil napilil železne drogeve, ko se zaradi bučanja prirodnih sil ni slisalo škripanje pile.

Sam ni vedel, zakaj to dela. Nad njim je hodil stražnik, ki je z enim samim pogledom lahko pregledal celo obrežje. Čolni so bili ponoči na drugi strani, in le v burnih nočeh, ko se stražnik zavaruje v svoji hišici in se zavije v plašč, trdno prepričan, da si v taki burji nihče ne upa na morje — le v takih nočeh je mogel upati, da bo de prepilil omrežje in vbežal iz svoje mračne ječe.

Vse to mu je bilo znano, a upal je še v svojem srcu in gledal na morje, kadar je bilo mirno ter nestrpno čakal nevihte. In če je divjal vihar in je morje bučalo in drvilo svoje valove proti skalnim bregovom, je prečul dolge noči pri svojem delu in če se je vrgel potem na svoje trdo ležišče, je sanjal o zlati svobodi. Vedel je, da ga loči od nje samo še tanka, prepiljena železna palica — in nemogočnost preplavati morje. Palico bo kmalu prepilil, potem mu ostane le še ena zapreka — ena!

In zopet je šel na delo.

Ko je že popolnoma prepilil omrežje, ga je vzel previdno iz okna in postavil na tla. Urno,

brez premišljevanja, je skočil na okno in od ondod na zemljo. Tu je šele spoznal, kaj ga čaka.

Omahoval je v viharju. Tam v celici si ni mogel misliti, kakšna je sila besnih vetrov; sedaj pa v sredi njihovega divjanja, se je čutil onemoglega. Teme se mu je zdela še temnejša, vihar še silnejši, srd morja še groznejši. Tukaj, izven zida, na prostem — je pozabil na samega sebe. . .

Ne more se iztrgati iz te teme, ki je polna glasov in pošastnega življenja. On vidi, kako vstajajo v temi postave, kako se vse dviga in pada. In hipoma se privali proti bregu val, kakor žival s skrivljenim hrbtom in repom, ki se blišči liki fosfor.

Za trenutek izgine vse v vodi. Človek pa se pritiska k skali in trepeče v strahu in grozi. . .

S koprnečimi, otožnimi pogledi je strmel mož, ki je slonel ob zidu, na valovje; zdelo se mu je, da divjajo te neznane sile zavoljo njega, da ga vabijo z laskanjem k sebi.

Plaho se je ozrl na svojo ječo. Visoko nad morje se dviguje stolp in gleda zaničljivo na njegovo bučanje.

„Ostani tu!“ pravijo ti zidovi. — Za nami je mir in tiho — tam pa nemir in nevarnost!

Topovi mole svoja žrela preko njegove glave in strme v nevidnega sovražnika v nemem pričakovanju.

Strah pred grozno, razburjeno naravo je že popolnoma objel oplašeno dušo moža.

„Ne!“ — si misli — „tako mi govori le pogin s tem strašnim glasom — smrt plava nad morjem in kliče svojo žrtev.“

In vstal je, stopil omahnjajoč korakov k celici in se ozrl še enkrat na morje. V silnem navalu so se bližali valovi zopet obrežju. Naglo se je vzel na okno in pogledal še enkrat po celici.

III.

Luč je plapolala kakor prej. . . Od teh sten, od obokanega stropa je gledalo nanj mnogo dolgih let njegovega življenja in mir, ki je tu gospodoval, se mu je zdela strašnejši, nego divje bučanje morja.

Gledal je od zunaj noter in strmel.

Nad čem? Vse je bilo na starih prostorih. Mračna celica, ki jo je za svoja jstništva tolikokrat prekorakal v neskončnih dnevih in v nočeh brez spanja. Na tleh je ležala slamnica, ob vzglavju je stal vrč z vodo. . .

Prestrašen je skočil nazaj. Mirna luč v celici mu je bila groznejša nego besni vihar.

širiti in bogateti, ako postane naš narod v gospodarskem cizru močen.

Osamosvojiti se pa more naš kmet le z lastnim trudom in sam po sebi. Na tujo pomoč se ne more zanašati. Poleg drugih sredstev mu naj služi tudi gospodarska organizacija.

(Dalje prih.)

Celjske in štajarske novice.

(„Celjski Sokol“) vabi vse one člane, ki se nameravajo udeležiti izleta v Št. Jurij ob j. ž. dne 2. avgusta t. l., k redovnim vajam v soboto zvečer ob pol 9. uri v telovadnico. Odbor je sklenil, da onim članom, ki se ne udeležijo redovnih vaj, ni dovoljeno nastopiti v društveni opravi.

(Zaključek šolskega leta na celjski okoliški šoli.) Začetek šolskega leta 1902/3 je obiskovalo okoliško deško ljudsko šolo 401 učenec in sicer 330 iz šolskega okoliša „Okolica Celje“, 71 dečkov pa iz tujih šolskih okolišev. Koncem šolskega leta je bilo 372 učencev. Izmed teh je bilo za prihodnji višji razred oziroma oddelk sposobnih 257 (izmed teh 57 odličnjakov), 102 nesposobna, a 13 neredovanih. — Za srednjo šolo se je oglasilo 27 učencev, ki so vsi vzprejemni izpit dobro dostali. — Poučevalo je: 1 ve ročitelj, 1 nadučitelj, 2 učitelja, 2 nadom. učitelja in 1 pomožna učiteljica. Šola je imela v tem šolskem letu 5 definitivnih razredov in 1 provizorično vzporednico.

(Premeščenje.) Naučni minister je dodelil dosedanjega kranskega šolskega nadzornika Petra Končnika štajarskemu deželnemu šolskemu svetu. Oni, ki so prorokovali, da Končnik ne bo dolgo na Kranjskem, se torej niso motili.

(Kriminalist dr. Ducar) je kazal že kot pravni praktikant svoje izredne juridične vrline. Prideljen je bil takrat dež. sod. svetniku Ratteku, ki mu je večkrat na prav laskav način izrekel svoje priznanje. Priporočal mu je celo, naj pusti nehvaležno juristarijo in naj gre „hinter die Pudel“, kjer bo imel njegov epohačni talent najboljše priliko se razvijati. Zakaj Ducar ni ubogal, nam ni znano. Morebiti mu je bila v mislih njegova viteška postava in njegov fini konverzacijski način, ki bi za „pudlnom“ ne našel pravega torišča.

(„Vahtarca“ in neumnost) sta si pač v tako ozki zvezi, da si „vahtarce“ ne moremo misliti brez neumnosti in neumnosti ne brez „vahtarce“. Jasen dokaz o vnebovpijoči zatelebanosti nam je podala zadnja številka naše ljube „lažnjivke“ iz rotovške ulice. Cela stvar je namreč takšna le. — Celjski magistrat je v svoji veleizdajski, frankfurtarsko-prusaški navdušenosti poslal celo magistratu slovenske Ljubljane dopis, povit s frankfurtarskim trakom, kakor so povite in sešite vse listine, ki prihajajo od celjskega magistrata. Ker so pa ljubljanski časopisi to prusaško srboritost osvetlili malo drugače, kakor

je to mogel pričakovati celjski magistrat, prineslo je lažljivo glasilo celjskega magistrata notico, v kateri čeljusta, da izzivajo slovenski občinski uradi nemške urade z listinami, ki so zvezane s „panslavističnimi“ vrcami. Tega so krivi samo odvetniki in sicer prvaški odvetniki. Končno se čudi revše, da okrajno glavarstvo trdovratno molči. Naslov notici — Pervakische Perfidie — je povzet po „Slovencu“, ki je naslovil svojo notico s „Perfidnost celjskega mestnega urada“. Oh kako ste res ubogi vi možički pred, pod in za „vahtarce“! Pa kaj hočemo, pasji dnevi, vročina je huda in močgani so se začeli kisati; najhujše je pač onemu, ki je zagrešil ono notico. Na prihodnji svetovni razstavi mu zlata medalja in patent na njegovo piramidarno neumnost ne odide.

(Slička izpred celjskega c. kr. okrajnega sodišča.) Dne 27. julija leta 1903 pride solicitor B. s stranko Š k c. kr. oficijaln Cobalu in pravi: „Gospod oficijal, prosim napravite za stranko Š. uradno poročilo, da prosim, naj se ta-le listina (izroči dolžac pismo) za njegovo hčer ml. Marijo omoženo Ž. nadvarstveno oblastno odobri.“ Oficijal Cobal vstane in gre proti oknu. Po preteku par minut se vrne rekoč: „Bas bollen Sie?“ Solicitor B. ponovi gornjo zahtevo v slovenskem jeziku. Oficijal Cobal srdito: „Mit Ihnen verkehre ich nicht, haben Sie Vollmacht?“ (Z Vami ne obdajem, ali imate pooblastilo?) Solicitor: „Stranka je tukaj, ki me pooblašča.“ Oficijal proti stranki Š: „Pojte sem. Kaj bi radi?“ Š. molči. Cobal: „Ali ma Vaš otrok že kaj tukaj, koliko je star, kako se piše.“ — Solicitor B. proti oficijalu: „Čakajte, še radi bodete z menoj slovenski govorili!“ Ker je B. videl, da se oficijal s stranko ne more porazumeti, pristopi zopet in mu vnovič zadevo razjasni, rekoč, da gre še po kupno pogodbo, katera se tudi mora za ml. M. Ž. nadvarstveno-oblastno odobriti. Solicitor B. se vrne s kupno pogodbo. „Tako prosim gosp. oficijal, to je še druga listina.“ Oficijal Cobal vstane, kakor da bi vdarilo v njega, in izdirja brzih korakov iz uradne sobe. Po preteku nekaj minut se vrne v spremstvu c. kr. sodnega tajnika Markhla. Tajnik Markhl proti solicitorju: „Warum sprechen Sie nicht deutsch?“ (Zakaj ne govorite nemški?) Solicitor: „Ker imam pravico v uradu slovenski govoriti.“ Sodni tajnik M.: „Sie wollen mit den Gerichtsbeamten immer slovenisch sprechen und thun Sie dieselben aufhetzen. Wissen Sie nicht, dass die Amtssprache deutsch ist?“ (Vi hočete s sodnimi uradniki vedno le slovenski govoriti in jih izzivati. Ali ne veste, da je uradni jezik nemški?) Solicitor: „Prosim, jaz nisem nikaka uradna oseba.“ Tajnik Markhl na vsa usta: „Ja, was glauben den Sie, wer sind Sie den eigentlich?“ (Ali, kaj pa mislite, kdo ste pa pravzaprav?) Solicitor: „Prosim gosp. tajnik, jaz ne pustim, da bi se v uradu z menoj postopalo kakor s kakim pouličnim smrkvcem.“ Tajnik M.: „Wollen Sie mich be-

leidigen? Früher haben Sie den Herrn Official beleidigt und jetzt mich.“ (Vi! Ali me hočete razžaliti. Prej ste razžalili g. oficijala in sedaj pa mene.) Solicitor B.: „Prosim gosp. tajnik, jaz Vam nisem nič razžaljivega rekel, pa tudi nisem hotel nikogar žaliti; sicer si bodem pa za to postopanje že poiskal zadoščenja.“ Solicitor in stranka sta morala oditi, ne da bi se bilo njima ustreglo, ker je c. kr. oficijal izjavil: „Da gehört ja eine umfangreiche Eingabe dazu.“ (Temu je treba obširne vloge) — Opomniti pa moramo, da je stranka Š. ubog tovarniški delavec v cinkarni in se mu je hotelo stroške take obširne vloge prihraniti. Take so razmere pri naših sodiščih, taka ustanovno nam zajamčena enakopravnost. Slišali smo, da je prevzel Markhl, ker je g. Schafflein na dopustu, vodstvo okrajnega sodišča, in da je vsem uradnikom prepovedal občeovati s strankami slovenski. — Kako se njegovi ukazi izpolnjujejo, kaže nam predstoječi slučaj. Radovedni smo, kaj porečejo pristojne oblasti g. Markhlu in njegovim podložnikom.

(„Ring“ in celjska „lažnjivka“.) Večjega nasprotstva si ne moremo misliti, kakor v načelih, ki jih zastopata ta dva časopisa. „Ring“ — pošten, vsem in vsakemu pravičen list, ki se ne boji celjskim lažnjivcem povedati v obraz resnice, da ni niti kapljice nemške krvi v njih, ampak da so se, izdajalci slovenskega naroda, vsled lakote slave in denarja ponemčili, da nimajo pravice imenovati se Nemce — in „vahtarca“ — lažnjivka po poklicu, ki živi edino od laži, ki je v svoji lažnjivosti dospela že tako daleč, da svoje bralce pita z vestmi slovenskih listov, v katerih samo zamenja Slovence z Nemci in narobe, z eno besedo — izmet časnikarstva. „Ringovemu“ uredniku je pač malo mar, ako ga ljudje „vahtarčnega“ kalibra imenujejo „izdajalca“ in „šufta“, saj ve, da je navadno oni sam največji „šuft“, ki obklada druge s takimi priimki. Iz cele „vahtarčne“ gnojnice, ki jo je razlila čez „Ring“, naj posnamemo samo to-le: „Mi avstrijski Nemci, ako imajo tudi mnogi izmed nas slovanska imena, smo v resnici ravno tako dobri sinovi Vsenemčije, kakor Prusi, v katerih žilah tudi teče slovanska kri.“ Torej „lažnjivka“ priznava, da po žilah celjskih „Nemcev“ teče slovanska kri, da niso „rojeni“, temuč „fabricirani“, „ponarejeni“ Nemci. Seveda se ji je prispodeba s Prusi v toliko ponemčila, ker so se Prusi že pred stoletji ponemčili, celjski „Nemci“ pa morajo večinoma še dandanes govoriti s svojimi očeti in materami, brati in sestrami slovenski, ako hočejo, da jih razumejo. „Vahtarca“, deine Völkerkunde heisst Unsinn!

(Št. Jurij ob j. ž.) Veselica podružnice sv. Cirila in Metoda obljubljuje postati res zelo velika in impozantna, kakor kažejo vse priprave odbora. Vsak odsek za se in vsi skupaj pridno delujejo. Vse roke so polne dela in skrbi, da se bo lahko nudila vsem in posameznikom posebej vsakovrstna zabava v največji meri in najraznovrst-

Neizrekljiv strah ga je napolnil. Začudil se je najprej, da njega ni notri, da je celica prazna. A v istem trenutku se je videl na navadnem prostoru: na slavnici je ležal človek s trudnim, smrtnobledim obličjem. On menda ni slišal borbe morja za kamenitim zidovjem. Roka mu je ležala na prsih, na čelu si je videl globoke brazde, ustnice so bile stisnjene, oči zaprte. Ni se ganil. Je-li bilo to spanje ali — smrt? Gotovo pa je bil ta mir strašen in mož je skočil prestrašen raz okno na prosta tla, da bi mu ne bilo treba gledati svoje podobe na slavnici.

Zopet ga je zagrabila nevihta in zopet je šumel val, ki se je bil pravkar oddaljil, da bi takoj zopet prihrumel, in šumenje morja se mu je zdelo, kakor vabljenje ljubečega brata.

IV.

Tekel je k čolnu in odpel varigo. Pogledal si je čoln: bil je v redu. Jadro je ležalo na dnu, vesla pa v jermenih ob čolnovih straneh. Krmilo se je gugalo nad valovi, kakor da bi čakalo večše roke.

In zopet se je ozrl na morje.

Sedaj ni več omahoval, odločil se je; pre vdarjal je.

Zopet nov naval. Mož je skočil v čoln, obrnil ga proti daljnemu obrežju, razprostrl jadro

in prijel za krmilo. Voda se je razpršila v milijon kapljic in dvigala čoln, ki se je rinil naprej, stresel se, obstal, potem pa šinil hipoma kakor strela vun v temo. Jadro se je razpelo, in kakor mrtev je stal mož ob krmilu.

Prešlo je nekaj hipov. Obrnil se je, ne da bi mislil na povrat. Črna pošast je stala visoko nad morjem in izginila v temi z neverjetno hitrostjo. Čoln je priplul med peneče valovje. Hladno in trdno je zrl čolnar pred se. Čutil je mraz valov, ki so bili ob čoln, zibal se je — njegove prsi so se širile v burji. Ta krilata stvar iz lesa in platna je drvila morju v odprto žrelo.

Pogum!

Krmilo je zaškripalo in obstalo, kakor pri bito. Jambor je pokal, se vpogibal ter takoj zopet se vzravnaval. Skoraj navpično se je dvigal čoln, z žvižgom je rezal valovje in kakor ptica je bila ladjica na grebenu vala.

Tu je obstala.

Mogočna, strašna voda je poigravala z njo, bil je le trenotek, a v moževem sru so se vznepali občutki — za celo življenje.

Precej nato je zagrnelo za njim, zrak se je stresel, odmev strela se je razlegel nad nešteti valovi.

Trdno se je oklenila begunova roka krmila. V njegovih prsih je vstalo čustvo še nikoli občutenega veselja. Glasno in nezavedaje se, je zakričal tja preko morja.

Sam je bil — sam, v sredi brezmejnega morja, v oblasti burje in lastne moči! Svojo usodo je držal v svoji roki in ta roka se ni tresla in njegovo oko ga ne zapusti.

V.

Drugo jutro je vžilo solnce na jasnem nebu. Utihnila je nevihta, pomirjeno je bilo morje.

Na zidu je strčil drug vojak. Mal parnik se je bližal otoku in na njem se je vlekla velika rep dima.

Ribič je stal na bregu in zamišljen gledal na morje. Njegov čoln je bil lagubljen — a ni mislil na čoln. Gledal je na bližajočo se morje in se spominjal včerajšnje nevihte in — mola.

Kje je pač sedaj? Ali leži na dnu morja ali blodi v daljavi in gleda nazaj na to temno zgradbo?

Kjerkoli je, kamorkoli ga je neko krmilo, kruto, silno morje — šivel je! Mesto let nezakopnega umiranja, mu je dalo morje trenotek polnega, kipečega življenja.

Ta znameniti in mnogo obetajoči čin, za katerega je posebno češka prostovoljna požarna bramba, ki je dala povod k ustanovitvi združenja, dosegel je polno priznanje in oceno v blagohotnem sprejemu pokroviteljstva od strani slavnega občinskega sveta kraljevskega glavnega mesta Prage, in zato vzbuja v najširših krogih najživnejše zanimanje, katero spremlja opravičeno upanje, da se bo končal prvi občni zbor s popolnim uspehom.

Pripravljamo se na veliko delo. Močnim činom hočemo dokazati vpričo naroda, kaj zamore ljubezen in vnetost za skupno stvar nas vseh, kaj premore trajno prizadevanje, strogi red in samozatajevanje, kaj premore nepretrgano delo v službah naroda, ki ne hlepi po dobičkarji in po slavi.

Hočemo pokazati, da ideja gasilstva raste in postaja čim močnejša, da se število društvenikov vedno množi in da se ta ideja človekoljubja in ljubezni do bližnjega spaja v harmonično celoto z idejo domoljubja, narodne zavesti in slovanstva sploh.

Čutimo to vsi, da narodi slovanski v le-tej državi nimajo postlano z rožicami. Neprodorne tmene in težki oblaki se vlegajo čisto na naše narodno ustrojstvo.

In lepše ne bode, dokler slovanski narodi ne bodo poznali sami sebe, dokler se ne upro sovražniku enako krutemu, kakor brezobzirnemu.

V tej važi dobi hočemo pokazati, da je ravno ta ideja vzajemnosti slovanske pognala ne samo v Sokolstvu globoke korenine, ampak tudi v srcih vseh udov prostovoljnih požarnih bramb slovanskih, da smo navdušeni njeni pristaši in da hočemo zmisel za njo širiti v vseh narodih slovanskih in v vseh slojih teh narodov.

A k prvemu javnemu in slavnemu dokazu teh svojih trudov, v dokaz uspehov in napredovanja našega dela Vas kličemo, bratje, na shod v zlato slovansko matko Prago, za utrditev prijateljske vezi, katera mora nadalje tesno združevati vsa prostovoljna gasilna društva slovanskih dežel avstrijske monarhije.

O, ne motite se, bratje, to ni običajno, plitvo slavnostno podjetje, h kateremu se pripravljamo, marveč to je delo važno in resno delo, s katerim hočemo pokazati, koliko odkritih, vnetih in požrtvovalnih sinov ima ideja slovanske vzajemnosti v prostovoljnem slovanskem gasilstvu.

Pridite, dragi bratje od gorečega juga slovanskega, s krajev snežnega Triglava, od bregov sinjega Jadranskega morja in iz pokrajin hladne Save in Drave.

Pridite vsi in mi Vas privijemo v svoje razgreto naročje kakor rodne brate, kakor sinove ene velike naše Slavije, blagoslovljajoče krasni preporod slovanskega pobratimstva.

Pridite! K svojim pridite in kakor od svojih bodele pozdravljeni.

Matka Praga Vas sprejme v odprto naročje, ta zlata, slovanska Praga, katera je bila in je ognjišče našega narodnega življenja.

Združnje prostovoljne požarne brambe slovanske:

MUDr. Lud. Čwiklicer Rudolf Gudrich
starosta. tajnik.

Deželna osrednja gasilna enota kraljevine češke v Horaždovicah:

M. Mayer, starosta. A. L. Seidl, tajnik.

Društveno gibanje.

(Hmeljarsko društvo) priredi dne 2. avgusta t. l. ob 4. uri popoldne v gostilni gosp. Koprive v Grajski vasi zborovanje pri katerem se bo razpravljalo, kako naj se hmelj pravilno obira, suši in baše, govorilo se bo o občnem stanju hmelja, o najnovejših sušilnicah in o pomenu novo sezidané hmeljarne v Žalcu. Hmeljarji in tudi tisti, kateri hmelj obirajo, se vabijo k zborovanju. Društveno vodstvo.

(Žalaki diletantje) priredi dne 9. avgusta t. l. predstavo "Muteo" in "Kje je meja" s sodelovanjem pevskega društva "Edinost". Spored se objavi pravočasno.

(Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda za Polzele) vabi na veselico, ki jo priredi s prijaznim sodelovanjem šoštanjkega tamburaškega

zboru v nedeljo, dne 2. avgusta 1903, ob 3. uri popoldne v prostorih g. J. Žigana. Na sporedu je petje, tamburanje in gledališka predstava. Vstopnina: Sedeži od 1.—3. vrste 1 K, od 4. vrste naprej 60 vin.; stopišča 30 vin.

(Saleško učiteljsko društvo) ima v četrtek, dne 6. avgusta t. l. ob pol 11. uri predpoldne v Škalah svoje zborovanje. Razun običajnih točk je na dnevnem redu 1. Hospitacija v II. razredu. 2. Razgovor o konferenčnih vprašanjih. 3. Volitev delegata za zborovanje "Lehrerbunda". K obilni udeležbi vabi odbor.

(Bralno društvo pri Mali Nedelji) priredi v nedeljo, dne 23. avgusta t. l. v gostilni g. Senčarja veselico z naslednjim sporedom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Pesem "Lepa naša domovino". 3. Burka s petjem "Dva gospoda in eden sluga". 4. Pesem "Sijaj solnce". 5. Šaljiv prizor. 6. Pesem "Slovenec i Hrvat". 7. Šaljiva pošta in šaljiv srečolov. Po sporedu prosta zabava, pri kateri svira ciganska godba na lok. Začetek ob 3. uri popoldne, vstopnina za osebo 20 vin. Domačine in sosede vabi k mnogobrojni udeležbi odbor.

(Društvo "Domovina" v Gradcu) priredi na vseobče zahtevanje slovenskega občinstva dne 9. avgusta zopet veselico s prijaznim sodelovanjem brat. hrvatskega društva "Slavulji", čegar tamburaški zbor je pri občinstvu jako v čslah. Veselica se bode vršila v veliki dvorani "Steinfelder Bierhalle", ki bo od našega rojaka g. Seljaka lepo ozaljšana. Na sporedu bo 1. petje domačega moškega zboru. Pele se bodo sedaj tudi na željo mnogo članov prave narodne pesmi. 2. Gledališka predstava. Na zahtevanje se bode ponovila veseliga "Dr. Veznal in njegov sluga Stipko Tiček". 3. Šaljiva pošta, vojska s konfeti. Začetek ob 4. uri popoldne. Vstopnina za osebo 40 v. Čisti dobiček je namenjen za ustanovitev tamburaškega zboru.

(Društvo "Zvezda" na Dunaju) vabi k izletu, katerega priredi dne 2. avgusta 1903 z zahodno železnico v Irenental (postaja Untertullnerbach). Sestanek in zabava ob štirih popoldne v restavraciji Antona Kunzla. Slovenski gostje dobro došli! K obilni udeležbi vljudno vabi odbor.

Dopisi.

Iz Koroškega. — Da bi se štajarski in kranjski Slovenci ne vtikali v naše čedne koroške stvari, da bi koroški Slovenci le ne čitali njih listov, kjer izvedo resnico, kake krivice jim delamo mi Nemci in nemčurji, kako ki bilo potem mirno pri nas na Koroškem, kako lahko bi spančkali mi koroški Nemci in nemčurji. Bičali bi Slovence, kolikor bi se nam poljubilo, plačevati bi morali še več nego dozdej, dobiček bi pa imeli mi Nemci in nemčurji. Lahko namreč bi si napravljali v Celovcu ali morda celo še kje drugje velikanske veselice, lahko bi poslušali tisto izvirno celovško godbo zastonj, lahko bi to izvirno godbo tudi posojali našim vernim podreptnikom po manjših trgih in mestih. Vse to bi nas nič ne stalo, saj so "bindišarji" tukaj, ki naj delajo in plačujejo. Vse smo storili, da bi si dobro postlali, z velikanskimi stroški smo tiskali nemčurske liste, da bi jim vsaj zaprli oči, kajti Slovinci so tako neumni, da ubogajo nas, ki se jim lažemo, nas, ki jih hočemo spraviti ob vse. A — glejta, slabo bi računali, ko bi Slovenci ne bili tako strahovito zabiti, ko bi se jim le svitalo, kako jih izkoriščamo, kako se redimo ob njih žuljih, kake krivice jim delamo.

Štajarski in kranjski Slovenci nam delajo malo preglavico — a včasih tudi le v besedah — kajti podpirajo nas v dejanju, ker kakor, n. pr. celo v Ljubljani, pri nas nemčurjih kupujejo in nas gmetno vzdržujejo. Ko bi se Slovincem oči odprle, bi se nas gotovo začeli izogibati in mi bi morali iti rakom žvižgat, akoravno nam pomaga pri tem čednem delu tudi "šidmarka" in vlada, pa kaj to, nas Nemcev in nemčurjev je taka mala trohica, da bi morali pobrati svoja šila in kopita ter iti kam drugam, kjer bi našli še bolj neumne ljudi. Za narodnost nam tako in tako ni, ko smo enkrat prodali svoj slovenski narod, zakaj bi ne prodali tudi nemčurstva, postanemo, ako nam bo le neslo, tudi — Čulufakri.

Na Koroškem imamo sicer prav ugodna tla, pa kaj more človek, ko bodo prišle vse lumparije enkrat na dan, ko bo ljudstvo samo hotelo vsitati, kv se bo naveličalo prenašati vedno le udarce. Držimo jih sicer še vedno za vrat, kajti na delu je vse.

Najbolj neumno se mi pa zdi, da se Slovenci tako radi učijo nemški zlobodrat, da nas nemčurje pozdravljajo in nagovarjajo po nemško. Ko bi bili vsaj enkrat že tudi tako daleč, da bi vedeli, da smo mi prišli med nje, da bi se morali mi naučiti njih jezika. Pa vse nam storijo na ljubo, da jim la pokažemo bič. Ko bi mi šli tja na Nemško, tam bi nas nemčurje že davno pognali, kajti takih ljudi ne marajo nikjer, samo Slovenci nas še čislajo. Ko bi nadalje pomislili, da so uradi za Slovence, ne pa Slovenci za urade, bi gotovo ne govoril nobeden Slovenec pri sodnji ali pa kje drugje več po nemško, in vlada bi bila primorana nastaviti Slovence, tako se pa mastimo mi nemčurji. — Tako daleč izpoved nekega nemčurja.

Da, res je, kar je priznal sam nemčur, češ, da sama slovenska kratkovidnost in neumnost podpirata nemčurje, ki nas Slovence potem psujejo in bičajo. Res čudno se nam pa zdi, da tudi Slovenci v odločno narodnih krogih, kakor na Štajarskem, Kranjskem in celo v Ljubljani podpirajo te nemčurske kimovce. Vi štajarski in kranjski Slovenci, dajte nam vzgled, kako se postopa z ljudmi, ki se vsiljujejo k nam, katerim je naš denar vse, mi pa smo jim še manj, ko — psi. Pokažite jim, da ste Slovenci, ki nosite svojo narodnost ne le na jeziku, ampak da ste Slovenci tudi v dejanju.

Koliko zaničevanja moramo mi koroški Slovenci prestatiti od svojih sovražnikov. Ako jim zagrozimo, da se jih bomo izogibali, se nam posmehujejo in pravijo: "Akoravno so Ljubljanačani narodni Slovenci, hodijo vendar rajši k Nemcu kupovat in pit nego k Slovincu. Nemški trgovci v Celju so jako bogati in Slovenci hodijo kaj radi k njim, skoraj rajši kakor k Slovincem. To so slovenski kraji in nemčurji imajo tam največji vpliv, kaj bosta potem vi, koroške slovenske reve govorili." — Da, tak odgovor se nam da, in resničen je. Da vsled takih razmer narodnost zelo trpi, je umevno. In kako to boli koroške Slovence, ko morajo danzadnevom slišati taka zastramovanja od svojih sovražnikov.

Vas, štajarske in kranjske Slovence, pa prosimo, odvrnite se od nemčurjskih pijavk in kmalu bodo pobirali svoje cunje in šli, kamor jih vleče srce. Ko bodele pa svojo zemljo očistili nemčurskega plevla, potem boste lahko izdatnejše pomagali koroškim Slovincem in z vašo pomočjo bo slovenski Korotan lahko stresel s sebe nemčurski jarem.

Narodno-gospodarske novice.

Naše ribarstvo.

(Poroča inženir Ferdo Lupša.)
(Konec.)

Vsak ribarski okraj naj bi bil enota, nerazdelna gospodarska skupnost ali celota, ki dopušča gojiti ribe in rake kolikor mogoče pravilno in z dobičkom ribariti. Zatorej je pri tem izpuščati take dele vodá, kateri so po svojem stalnem svojstvu brez pomena za kakršnokoli stroko ribarstva. Nadalje se za pravilno in gospodarsveno ribolovstvo ne smejo odločiti ribiči, ki se le v ribjim lovom žive, ker se s tem izgubi zopet redni ribji lov.

Da je potok, reka, ali da je več vodá skupaj sposobnih za samostaino gospodarsveno ribolovje, je tudi odvisno nadalje od več okoliščin, posebno od tega, da se je boljšemu ribovju mogoče v takem vodnem okrožju množiti in razvijati in naposled od razmerja med dohodki in stroški za oskrbovanje.

Pri omejitvi ribarskih okrajev je treba posebne pozornosti. Razun tega, da so še obstoječi, stalni in vidni zčamki v vodi za meje ribarskih okrajev zelo prikladni, vendar naj mi bo dovoljeno še nekoliko manj znanega priobčiti o tem, kako upliva jezovi na ribolovje.

Če dosega jez višino 1-2 m nad spodnjo gladino ob srednjem stanju voda, tudi najboljše plavalke med ribami ne morejo več čez in jaz

ustavi vsako nadaljnje premikanje rib po vodi navzgor. Čudno je, da se ribe premikajo vobče proti toku navzgor in to prebajanje traja vse leto. Celo one ribe, ki se dalj časa drže enega in istega mesta, se premestijo, kadar zapuste svoje stališče, večji del le proti vodi.

Nekoliko tednov, predno se ribe drste, t. j. ko začne dozorevati plemo, prične se ribe splošno pomikati proti vodi; mnogokrat sem imel priložnost opazovati, da vse naše ribe silijo, predno se drste in kadar se drste, nekatere se tudi potem, v sled močnega prirodnega nagiba iz večje vode v manjšo ter skušajo vsakovrstne ovire, ki zabranjujejo tak prehod, premagati z naporom vseh svojih moči.

Višji jezovi ustavijo tako prebajanje popolnoma. Po nižjih, bolj vodovitih slapovih splavajo ali poskačejo ribe gori. Videl sem, da se večja potočna postrv, ki se izmed naših rib najvišje požene, zamore do 1,5 m visoko vzdigniti; če torej pade po skoku zgor jezovega površja v vodo ne preveč deroč, splava naprej, v vsakem drugem slučaju je njen napor brezuspešen. Sicer so pa tako visoki skoki precej redki; povprečno se dvigajo vse naše ribe le 0,5—1 m nad vodno površino.

Ker pa se vrši tako preseljevanje rib navadno čez večje daljine, je to za redno odgojo rib v kakem ribarskem okrožju zelo pomembno. Ob času „drstne selitve“ so nabere torej na ta način velik del ribovja ob takem jezju in ostaja tam 4—8 tednov. Največ naših rib se zbira tako od marca do julija (n. pr. lipani, sulec, klini, mreene, podlesti, platnice itd.), potem pa na zimo postrvi in sicer od srede oktobra do srede januarja. Ker se v tem času tukaj največ rib nalovi, ne manjka tedaj seveda tudi ribičev, kojim je momentano število nalovljenih rib več vredno, kakor gospodarstveno razvijanje ribarstva. V teh slučajih daje tudi najostrejša prepoved ribjemu lovu ob gotovem času le domišljeno varstvo; zloraba vode in početje ribičev se odteguje le preveč nadzorstvu oblasti. Najprimerneje bi bilo v zmislu gospodarstvenih razlogov, da more z ribovjem razpolagati le tamen in skušen gojitelj dotičnega ribolovskega okrožja.

Na ugovor, ki je pri razlaganju o jezovih pričakovati, namreč, da zaidejo ribe iz zgornjega ribolovnega okrožja čez jezove v spodnjo vodo ter ne morejo več nazaj, je omeniti, da se dogaja to le ob času povodnj, ako v bližini nad jezom ribe nimajo ob bregovih primerne zavetja. Saj je znano, da hita skoro vse naše ribe ob povodnji iz potoka k bregu, kjer se dajo prav lahko vloviti s sakom ali mrežo.

Kakor se vsak sam lahko prepriča, se je v tem zmislu v naših krajih jako malo storilo, če tudi imamo skoro povsod prav lepe prilike za gospodarstveno razvitje ribolovstva. V veliko veselje bi mi bilo, ako bi te besede vsaj nekoliko vplivale na merodajne kroge, da si utrdimo ribogojjo, ki je po vsej pravici mladika naše kulture, sicer bodo za deset let naši potoki in reke ravno tako opustošene in brez vodnih prebivalcev, kakor so se še pred desetimi leti v vodah v velikem številu nahajali.

Druge slovenske novice.

(Deželni šolski nadzornikom za Kranjsko) je imenovan dosežanji ravnatelj gospod Fran Levec.

(Osebnost vest.) Višji štabni zdravnik v Ljubljani, g. dr. Anton Stare, je imenovan garnizijskim šef-zdravnikom na Reki. Ljubljanci bodo zelo pogrešali obče priljubljenega zdravnika.

(Mesto odstopivšega državnega poslanca J. Vencajza) kandidira orednji volilni odbor „katoliške narodne stranke“ dyornega svetnika Šukljeja.

(Izživljanja ljubljanskih Nemcev) se ponavljajo danzadnevom na predrznejši način. V ponedeljek zvečer so kadet 27. pešpolka po imenu Walland, njegov brat in sin trgovca Nagyja napadli tri slovenske učitelje, ki so mirno šli po drugi strani trga. Kadet je nalašč šel na drugo stran in fiksiral učitelje, ki so mirno šli naprej. Ko se je eden ozrl, ga je kadet nazval „Lassub“ in mu dal klofuto. Pred magistratom je ta tržnja razsajala na vse mogoče načine, ali

aretirali jih niso vkljub zahtevanju ljudi, ki so se zbrali vsled vrišča. Kaj bi storila celjska policija, ako bi Slovenci v Celju storili tak škandal? Nemški listi seveda lažejo, da so Slovenci izživljali.

(Matura na gimnaziji v Kranju) se je končala 28. t. m. Dva dijaka sta dobila odliko, devetnajst jih je dobilo zrelostno spričevalo brez odlike, štirje so padli na dva meseca in dva za celo leto.

(Samomor.) Obesil se je posestnik Janez Škodlar iz Dvorjan pri Cerkljah na Gorenjskem. Pogrešali so ga že dalj časa in ljudje so mislili, da je odpotoval v Ameriko. Pravijo, da se mu je zmešalo.

(Železniški predor skozi Karavanke) si je prošli ponedeljek ogledal železniški minister pl. Wittek. Z njim je bil tudi šef generalnega štaba pl. Beck.

(Ziljska podružnica „Slov. planinskega društva“) ima res jako težek položaj, kajti nasprotujejo ji, kolikor je le mogoče. Z velikim trudom in stroški je zaznamenovala pot iz Zajezerja do Višarj in od Višarj do Ovčje vasi. Nemški pobalini so že večkrat poškodovali znamenja, pretekli teden pa sta uničila trbiški lovec in gozdar vsa hribovazka znamenja na omenjenih potih. Kdo jima je dal ukaz, se še ne ve. Kaj bi bilo, ako bi se Slovenci maščevali in bi slovenske občine dale odstraniti vsa znamenja nemškega „Alpenvereina“?

(Žrtv žganja) V Vogerčah na Koroškem je padel dne 21. julija 35letni zidar Kolman Strebernicar, ko je šel pijan na skedenj v seno spat, skozi okno 10 metrov globoko na cesto. Zlomil si je nogo in križ.

(Kdo bo ravnatelj goriške gimnazije?) Ravnatelj goriške gimnazije je šel v pokoj in sedaj vstajajo različni kandidati, ki bi radi zasedli njegovo mesto. Dosedanji ravnatelj nemške gimnazije v slovensko-italijanski Gorici je bil Nemec in seveda upajo tudi samo Nemci, da se bodo vsedli v to gorko gnezdece. Posebno veliko upanja ima baje profesor na ljubljanski realki, znani vsenemški kričar Binder, ki kaže vedno in povsod svoje prusko prepričanje. Dolžnost slovenskih vplivnih mož bi bila pač, da dobi mesto ravnatelja na goriški gimnaziji Slovenec, kar bi edino odgovarjalo pravilnosti. Sicer bi bil pa tudi že zadnji čas, da nemška gimnazija izgine iz dežele, katera ne šteje niti tisoč Nemcev.

(Razpisana je služba) okrajnega sodnika v Bovcu na Goriškem. Času, razmeram in državnim zakonom primeren je bil razpis te službe v tržaškem uradnem listu „Osservatore triestino“, službe okrajnega sodnika za okraj, v katerem ni niti enega Italijana, samo v laščini. Bovec imenujejo neodrešenci „Plezzo“. Ker pa tega imena nihče razum njih ne ume, pristavili so v oklepaju nemški (Flitsch). O ti ljuba enakopravnost in § 19. tem. zak.!

(Enakopravnost pri tržaškem škofijskem ordinarijatu.) Da Slovencem ni pričakovati nikakih ugodnosti niti od te niti od one drugonarodnostne stranke, smo že zdavnaj trdili in v sled tega, obsojali vsako zvezo tudi s „katoliškimi“ našimi nasprotniki. Da so italijanski „katoliki“ ravno taki sovražniki naše narodnosti kakor najzagrizenejši irredentovci, smo tudi že večkrat omenili. Sedaj pa je celo tržaški škofijski ordinarijat pokazal, koliko mu je za slovenske vernike, kajti lepaki, s katerimi se naznanjajo posmrtni obredi po pokojnem papežu, so izdani samo v blaženi laščini. Slovencev pri škofijskem ordinarijatu ne poznajo.

Politični pregled.

(Po smrti Leona XIII.) Prošlo soboto je bil pogreb sv. očeta. Okrog 5. ure so prenesli truplo mrtvega papeža iz kapela, kjer je dotlej ležalo, skozi srednjo ladjo cerkve sv. Petra v tako imenovano „Cappello del Coro“. Truplo so položili v krsto iz cipresnega lesa, obito z rdečim žametom. V krsto so položili tri denarnice, v katerih je bilo po 26 zlatih, srebrnih in bronastih medalij. Na drugi strani so položili kratek opis papeževga življenja. Nato so krsto zaprli in jo zapečatili s prstanom kardinalov Oreglie in Rampolle, predstojnika bazilike sv. Petra in

majordoma. To krsto so položili v svinčeno in jo zacinili ter potem djali v krsto iz brestovine, na kateri je papežev grb. Truplo papežev je torej v treh krstah. V „Cappello del Coro“ so potisnili krsto v zato pripravljeno doblino, kjer ostane toliko časa, da se napravi spomenik in grobišče v lateranski cerkvi. Pri pogrebu je bilo navzočih kakih 2000 oseb in je trajala slavnost nad dve uri. — Kongregacije prošli terek se je udeležilo 52 kardinalov. Danes, ko se zapro v konklave, bodo najbrž že vsi navzoči, razun dveh ali treh, ki ne morejo priti valed bolezn, in avstralskega kardinala, ki vsled dolge poti ne more priti o pravem času. Tekom enega bomo že najbrž dobili novega papeža.

(Deželni zbori.) V terek je bil Körber pri cesarju v Ištu. Posvetoval se je z njim radi sklicanja deželnih zborov in sicer češkega, moravskega, šlezjskega in galicijskega. Ti deželni zbori bodo gotovo sklicani, o sklicanju štajarskega pa se ne sliši čisto nič, dasiravno bi bilo ravno tako potrebno, kakor je drugod.

(Škandal v ogrski zbornici.) V sredo so se dogodili v ogrski poslanski zbornici burni prizori, kakor jih je bilo še malo. Opozicionalec Zoltan Papp je stopil pred predsedništvo, vzel iz žepa deset bankovcev po tisoč kron, jih položil na mizo in izjavil, da ga je nekdo hotel podkupiti, da za par dni odpotuje iz Budimpešte, ne da bi govoril v zbornici. Ta denar da je samo prednjem, več bo še dobil. Denar mu je prinesel bivši poslanec Dineš po naročilu neke ekselence. Stavila se je parlamentarna komisija, da preišče celo zadevo. Ta škandal je povzročil velikansko vznemirjenje. Govori se tudi o drugih podobnih slučajih.

(Dogodki na Hrvaškem.) Mesto odstopivšega podbana Krajčovića je imenovan srbski poslanec dr. Šumanović. V nedeljo bo najbrž sklican v Zagrebu protestni shod vsled protipostavnih dvojezičnih napisov. Novi podban se je izrazil, da nima nič proti shodu. V Zagrebu so konfiscirali na Reki tiskano brošuro dr. Potočnjaka naslovljeno: „Iz zemlje bezpravlja i demoralizacije“, ki govori o borbi hrvaškega naroda in o mukah, katere trpi dr. Potočnjak v trimesečnem zaporu, ne da bi ga postavili pred sodnike, kar zakon zahteva da se zgodi v osmih dneh. Dr. Potočnjak je vsled brezobzirnosti, s katero se postopa proti njemu, resno obolel. V varšavski okolici so se nemiri zopet ponovili. Grofu Bombeslu ste poslali dve tretjini volilcev njegovega volilnega okraja nezaupnico z zahtevo, da odloži mandat.

(O vojaških vajah pri Bileku v Bosni) prihajajo grozna poročila, ki pričajo o grozovitem ravnanju višjih častnikov z njim podrejenimi vojaki. Vojakom se ni dalo nič počitka in tudi vode niso mogli dobiti. Bil je strašen prizor, ko je 12. regiment prikorakal v Bilek. Od 9. kompanije je ostalo še pet mož, od 5. kompanije samo eden. Prišedši v Bilek so morali reveži še defilirati pred generalom. Od vojaške godbe je bilo še sedem mož, kapelnik se je zgrudil na tla. Od vsega regimenta je prišlo kakih 100 mož zdravih v Bilek. Seveda zadaj za regimentom jahati je mnogo lažje, kakor pa nositi 35 kilogramov in korakati. Neki četovodja je zblaznel in napadel stotnika. Prijeli so ga, pa se jim je iztrgal, ko je hotel drugič skočiti proti stotniku, se je mrtev zgrudil na tla. To so grozne vesti. To že ni več človeško, to je zverinako. Taki častniki zaslužijo, da se jih obesi na vešala. Tu jih bodo pa še morda pohvalili. Krvoločkom bi bilo treba naložiti opravo navadnega infanterista in toliko časa jih goniti, da se zgrudijo na tla, kakor so se zgrudile žrtve njihove častničnosti. Radovedni smo, koliko križcev bodo dobili za svojo „hrabrost in vztrajnost“?

Književnost in umetnost.

(„Mali viten.“) Tega romana slavnega poljskega pisatelja Henrika Sienkiewicza smo prejeli 14. seditke. Cena seditku je 40 vin. Dobiva se v knjigotlačnici Kleinmayr & Bamberg v Ljubljani.

(„Iz naših krajev.“) napisala Zofka Kveder. Pet črtic, drugače jih ne moremo imenovati, znane slovenske novomodne pisateljice Zofke Kvedrove, ki je našemu čitaločemu občinstvu

že toliko znana, da si je lahko samo stvarilo svojo sodbo o nji. Naše mnenje je, da je Zorka Kvedrova Cankar v ženski obleki z edino razliko; da mu sega komaj do kolen. Sicer pa, vzamite knjigo v roke in čitajte. Črtice so te le: Kapelica sv. Jožefa; V oblasti temé; Doma; Hrvatarji in Vsakdanja tragedija. Cena knjižici je 2 K 50 vin., po pošti 10 vin. več.

(„Bahovi huzarji in Iliri“) Janeza Trdine zbranih spisov 1. knjiga. „Spomini iz moje profesorske službe na Hrvatskem“ je drugi naslov knjigi. Ni roman, ni povest, ne opisujejo se veliki zgodovinski dogodki, ali čita se tako prijetno, da se ne more prej odložiti knjiga, dokler je človek ni prebral. Trdina je starejši slovenski pisatelj, znan po svojem krasnem narodnem jeziku. Slovenski narod mora vedeti hvalo marljivemu založniku gosp. Schwentnerju, ki si je postavil nalogo, da priredi zbrane spise starejših slovenskih pisateljev in da poleg tega zaklada občinstvo z izdajami del sodobnih. Zbrani spisi Trdinovi bodo imeli gotovo veliko odjemalcev, kar se mora pisatelj priljubiti vsakemu, kdor le priključaj zaviri v njegove spise. Cena knjigi je 3 K, po pošti 3 K 20 vin. Obe knjigi se dobivata pri Schwentnerju v Ljubljani.

Slovenske stenografije Službe išče

zmožen gimnazijec išče primerne službe. — Vpraša se pod L. M., poste - restante, Celje.

(322) 1

Kot učenec

v trgovino z mešanim ali manufakturnim blagom želi vstopiti 14 $\frac{1}{2}$ leten deček, z dvema razredi gimnazije, zmožen nemškega in slovenskega jezika. — Ponudbe sprejema A. Janežič v Vrhniki štev. 25, pošta (326) Staritr pri Rakeku, Kranjsko.

Proda se kontrabaš.

prostovoljno leto star
Cena mu je bila pri Bruknerju, Schönbach 35 gl., sedaj samo 20 gl. Natančno se poizve pod naslovom „148“, poste restante, Sevnica. (324) 1

solicitator

zna pisati s pisalnim strojem in ume nemško stenografijo

Dragotin Gobec

občinski in posojilniški tajnik v Šmihelu pri Pliberku, Koroško. (325) 3-1

Novozidana hiša

z gostilno in tobačno trafiko v Celju,

hiša je tudi pripravna za privatna stanovanja, proda se z gostilno ali brez gostilniške obrti po najnižji ceni. — Ponudbe pod „St. 60“, poste restante, Celje. (331) 1

Zahvala.

Podpisani se zahvaljuje vsem udom kraj. šolskega sveta, občinskim odbornikom, župniku g. Ivanu Gajšku in vsem prijateljem in znancem, kateri so blagega gospoda

Antona Žogana

šolskega ogleda in načelnika kraj. šolskega sveta v Št. Vidu k zadnjemu počitku spremili.

Šolsko vodstvo v Št. Vidu, 29. julija 1903.

(328)

Matija Šumer, vodja.

Razprodaja

klobukov in oblek za dame in otroke ter raznega drugega konfekcijskega blaga in štacunske oprave se začne v štacuni **Ane Sadnik**, Graška ulica št. 23 v Celju, dne 30. julija t. l. po prav znižanih cenah. —

Vabi na obilno udeležbo

(332) 2-1 **konkurzno upravnništvo.**

Hiša

pripravna za prodajalno, eno uro od kolo-dvora, štiri minute od župne cerkve se

proda.

Kupna cena je 1200 kron. — Naslov pove (323) 1 upravništvo „Domovine“.

Na posestvu „ROSENHOF“ v Celju

se odda s 1. septembrom 1903 lepo

stanovanje

v I. nadstropju

s 4 sobami, 1 kabinetom, 1 kuhinjo in drugimi postranskimi prostori pod ugodnimi pogoji v najem.

S tem stanovanjem se odda v najem tudi lep vrt in park. (321) 3-2

Več se poizve pri „DIJAŠKI KUHINJI“ v Posojilnici v Celju, „Narodni dom“.

!! POZOR !!

Vsem, kateri bolehajo na želodec in težki prebavi

daje gotovo pomoč in povrača izgubljeno zdravje

edino prava

Germanova zdravilna življenska esenca

katera je nenadkriljivo sredstvo in deluje z največjim uspehom pri vseh želodčnih boleznih, kakor: slaba prebava, pomanjkanje teka, želodčna otekline, napihovanje, podrigovanje, zgaga, zlatenica, ometica, glavobol, krč itd. Germanova življenska esenca pomaga proti jetrnim in sleznim boleznim, proti hemeroidom, čisti pokvarjeno kri in izločuje vse nečiste sokove iz krvi.

Germanova življenska esenca odganja zaostale vetrove in neznosne gliste, a s tem, da povrača izgubljeni tek in voljo do jedi, donša mnogo k okrepitju telesa!

Germanova življenska esenca je pomagala že več ljudem, kateri so jako veliko potrebovali za razna zdravila brez uspeha, kateri se pomoči niti več nadejali niso.

Germanova življenska esenca se pripravlja iz blagodelujočih, povsem neškodljivih rastlinskih sokov, je jako prijetnega, nekoliko grenkega okusa, tako da ga lahko uživajo tudi občutljive osebe, ženske in otroci, kateri drugih zdravil ne morejo jemati.

Cena steklenici 1 K 40 v, a pošto se ne pošilja manj nego 2 steklenici, za spremnico in odpravo 40 v več, in te samo po povzetju ali če se znesek pošlje naprej.

Glavna zaloga, kamor naj se vse naročbe naslovijajo

K. GERMANA lekarna „pri črnem orlu“ v Belovaru, Hrvatsko.

V znak pristnosti ima vsak zavitek tiskano ime trdke Ljekarna k „črnem orlu“ K. Germana u Belovaru. Zato zahtevaj izrecno pristno Germanovo življensko esenco; ako pa ti se ponudi druga, za katero bi se trdilo, da je boljša ali pa ravno tako dobra, je ne vzami, temveč jo naroči po pošti, ako je tamkaj ne dobiš. (263) 7

Trgovina z železnino „MERKUR“

PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta štev. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite železine, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedelske a orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in stroje; vsakovrstnih ponov, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode, tehtnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrta itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (storje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v široko železne trgovine spadajoče predmete.

Tomaževa žilindra, najboljša umetno gnojilo.

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih krišev. *

Postrežba točna

Cene nizke.

SVOJI K SVOJIM!

Narodni trgovci in obrtniki, katere priporoča slavnemu občinstvu slovensko obrtno društvo v Celju:

Josip Hočevnar

trgovina z modnimi oblekami in konfekcijami za gospode in dečke
CELJE, Kolodvorske ulice šte. 5

priporoča za spomladno in poletno sezono svojo bogato zalogo izgotovljenih oblek za gospode in dečke, kakor tudi športne suknje, površnike in haveloke po najnižjih cenah.

Bogata izber tu- in inozemskega modnega blaga.
Naročila po meri se izvršujejo najelegantneje, natanko in točno.

Rafael Salmič

trgovina z urami, zlatino in optičnimi predmeti
v Celju v Narodnem domu.

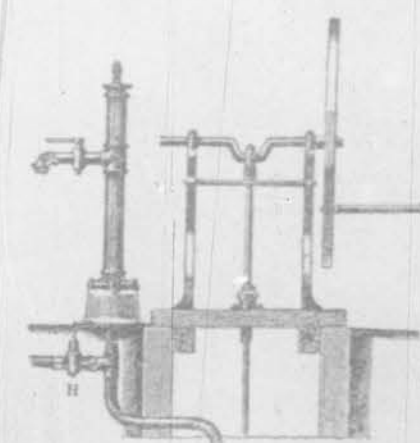
Največja zaloga zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur. Jako primerna darila v zlatu in srebru, verižice, uhani, zapestnice, priveski, svetilje, amuleti itd. Žlice, noži, vilice, tabatiere, nastavki za slike, sadje, cvetlice itd. v pristnem in novem srebru. — Zaloga optičnih predmetov. — Velika izber stenskih ur, budilk itd. najnovejših in najboljših. Vse po najnižjih konkurenčnih cenah.

Vsa popravila se izvršujejo ceno in zanesljivo.
Postrežba točna in solidna!

IVAN REBEK

stavnbi in umetni ključalničar
CELJE, Poljske ulice šte. 14

izvršuje vse v njegovo stroko spadajoča dela, kakor železne ograje, vrata, — — — — —
— — — — — štedilnike, vodovode, — — — — —
— — — — — vodnjake i. t. d.
Vedno v zalogi strelnih priprave zoper točo.

Vse po najnižjih cenah!

Jakob Omladič

v Gaberjih pri Celju.

Tovarna za sodovico

v sifonih kakor tudi z limonado in malinovcem.
Kupujem maline po najvišji ceni! — Vsi izdelki tovarne se na željo postavijo p. n. strankam na dom.
Izborna kakovost! Postrežba točna! Cene nizke!

Velika trgovina
tu- in inozemskega manufakturnega blaga
na debelo in na drobno

KAROL VANIČ

'Narodni dom' v Celju 'Pri dobrem pastirju'
Cesarja Jožeta trg Graška cesta.
Postrežba točna! Cene nizke!

FERDINAND SIKOŠEK

SLIKARSKI IN PLESKARSKI MOJSTER
Nove ulice št. 11 * CELJE * Nove ulice št. 11.

Izvršujem vsa v mojo stroko spadajoča dela, kakor vse cerkvene, sobne in dekoracijske slikarije, črko-slikarska dela na steklo, les itd.
Prevzamem vsa stavbena in pohištvena pleskarska dela, katera izvršujem vestno in po najnižjih cenah.

Martin Kolšek

čevlarski mojster v Celju

se priporoča sl. občinstvu v izdelovanje obuval za gospode in dečke. — Vsa naročila izvršujejo točno, iz najboljšega usnja, dobro in cenó.

IVAN LIKAR

glavni zastopnik banke „Slavije“ v Celju
ima svojo pisarno
v Kovaški ulici (Schmiedgasse) št. 5.

Zavaruje poslopja in raznovrstno blago zoper požar, sprejema tudi vsakovrstna zavarovanja za človeško življenje po najugodnejših pogojih in nizkih cenah; zavaruje šipe in steklo zoper poškodovanje ter ljudi zoper neizgode ali poškodovanje na telesu, kakor tudi dragocene reči, zlatino, srebrnino, denar in raznovrstno blago zoper tatvino in vlom.

JOSIP KREGAR

stavnbi in galanterijski klepar v Celju

izvršuje stavbna in umetna ter sploh v to stroko spadajoča dela.
— Častiti duhovščini ter cenjenemu p. n. občinstvu se priporoča za pokrivanje stavb.

Cene jako nizke! Postrežba točna!

Otročje vozičke

za ležati in sedeti

korbe za potovanje, kovčge, različne taške in korbce za trg, držala za časopise, korbce za papir, cvetje, kruh, ročno delo, kakor razno drugo ple-tarsko blago.

Dalje različno izpeljane stalke in stole za otroke. Vse po najnižjih cenah pri

Petru Kostiču, Celje

Glavni trg šte. 2.

Postrežba hitra in točna!

Edina narodna steklarska trgovina

Fran Strupi

CELJE * Graška cesta št. 4 * CELJE
podružnica v Laškem trgu.

Velika zaloga stekla, porcelana in kamenine.

Vsakovrstno v steklarsko stroko spadajoče blago, kakor svetilnice, zrcala, različni okvirji za podobe, šipe za okna itd. na debelo in na drobno.

Prevzete vse steklarskih del pri cerkvah in privatnih stavbah, katera se izvršujejo po najnižjih cenah.

Najlepši okraski in dekoracije, jako primerni predmeti za darila in srečolove.

Sl. javne zavode in privatnike opozarjam: zlasti na svojo zalogo higijeničnih pljuvalnikov.

Postrežba točna in solidna!

Anton Kolenc

trgovca s specerijskim blagom, deželnimi pridelki, sadjem in perutnino

== V CELJU ==
v 'Narodnem domu' in 'pri kroni'.

Kupuje po najvišjih cenah vse deželne pridelke, kakor

predivo, suhe gobe, laneno seme, deteljno seme, malinsko šuplo, orehe, suhe češplje, vsakovrstno žito, sveže hruške, jabolka, fižol itd., sploh vse deželne pridelke in tudi perutnino.

Josip Zabukošek

krojaški mojster, Celje, Glavni trg št. 18.

Velika zaloga narejenih oblek od priprostitih do najfinjših. Vsa naročila po meri se izvršujejo dobro, točno in cenó!

LASTNIK GOSTILNE NA STAREM GRADU, kjer toči najboljša pristna vina in izborna pivo; okusna mrzla jedila vedno na razpolago

Odlikovan od vis. c. kr. trg. ministrstva.

Martin Stojan ml.

stavnbi in umetni mizar v Teharjih pri Celju

prevzame vsa v njegovo stroko spadajoča dela, katera izvrši v najkrajšem času po konkurenčnih cenah. — Priporoča se tudi v izdelovanje šolskih klopi, vsega pisarniškega pohištva, ter vseh v trgovinah potrebnih mizararskih izdelkov.

Anton Topolak

trgovca s specerijskim blagom
v Celju (nasproti Narodnemu domu)

priporoča svojo veliko zalogo vedno svežega blaga po najnižjih cenah. Nadalje priporoča iz svoje zaloge sloviti

konjak grofa R. Kegleviča.

Kupuje in prodaja vse deželne pridelke.

Postrežba točna in solidna.

JOSIP LEON

krojaški mojster

v Celju, Gosposke ulice šte. 9

priporoča cenjenemu občinstvu svojo zalogo vsakovrstnih izgotovljenih oblek. — Izvršujem tudi naročila po meri po najnižjih cenah in najnovejših vzorcih ter se najviljudneje priporočam.

Hitra postrežba! Cene nizke!

Josip Koštomaj

gostilničar „pri jelenu“

priporoča svojo

dobro vpeljano gostilno.

Mrzla in topla kuhinja

vedno na razpolago!

Slavnemu občinstvu vljudno naznanjam da sem prevzel

gostilno

v 'Narodnem domu' v Celju

kjer bodem točil vedno sveže, dobro marcno pivo, pristna vina ter postregel z najboljšo kuhinjo po nizkih cenah.

ANTON KOŠTOMAJ, gostilničar.

Let's go

Vol. 1, No. 1, 1903

1903